

Ivona Březinová

Člobrd na obzoru

Ilustrovala Petra Palíšková

albatros | pasparta

Člobrd na obzoru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Člobrd na obzoru – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

albatros | pasparta

Člobrd na obzoru

Ivona Březinová

Ivona Březinová

Člobrd na obzoru

Ilustrovala
Petra Palíšková

ALBATROS
PASPARTA

© Albatros, 2024
© Pasparta Publishing, 2024
© Ivona Březinová, 2024
Epilogue © Veronika Šporclová, 2024
Illustrations © Petra Palíšková, 2024

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-07557-0 (Albatros)
ISBN 978-80-88648-13-0 (Pasparta Publishing)
ISBN e-knihy 978-80-00-07584-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-07587-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07588-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Tajemný dárek

Tonča seděla v dětském pokoji na koberci a z tvrdého papíru pečlivě vystříhovala tvar zámeckého okna. Špička jazyka se jí samým soustředěním drala mezi rty, ale nakonec okno přece jen zkazila.

„Hloupé nůžky,“ brblala si polohlasem, když brala nový papír, aby na něj obkreslila předlohu a mohla začít znovu stříhat.

Od konce druhé třídy s tatínkem budovali velký papírový hrad s vysokou kulatou věží a s několika menšími vížkami na hradbách. Zubaté zdi se táhly po podlaze od rohu psacího stolu až skoro pod postel.

Hrad obýval princ Velen a princezna Venuška. Tonče je ušila babička, které se říkalo babi Slánská. Jenže pro Venušku byl hrad nepohodlný, a tatínka s Tončou napadlo, že vedle hradu postaví zámek. Ale týdny plynuly, z Tonči se mezitím stala třetáčka, a tatínkovi se do stavby zámku pořád nechtělo. Prý má moc práce. A tak Tonča začala aspoň s okny, když na zámecké zdi si sama netroufala.

„Už jí to řekneme?“ zaslechla teď pootevřenými dveřmi tatínkův hlas.

„Já nevím. Ještě bych počkala,“ ozvala se z obýváku maminka.

„Komu co máte říct? Mně?“ křikla na ně vesele Tonča.

Hovor rázem umlkl. Obývacím pokojem se rozhostilo ticho. V holčičce se probudila zvědavost. Že by nějaké překvapení?

„Máte pro mě dárek?“ přiběhla k rodičům. „Nový kolo? Nebo trampolínu?“

Maminka s tatínkem mlčeli, ale Tonča jejich rozpaky nevnímala.

„Trampolína by byla bezva,“ mlela horlivě. „Vanda říkala, že se na ní dá krásně vyřádit. Jenže ji má u babičky, takže si to moc neužije. Ale když budu mít trampolínu já, může Vanda blbnout u nás. Nebo ne?“ zarazila se Tonča konečně při pohledu na zaskočené rodiče. A jako by jí něco došlo: „No jo, kam ji dáme, když nemáme zahradu?“

Maminka vzdychla a tatínek se podrbal nad uchem. Tonča postřehla, že se rodiče domlouvají očima. Vyčkávavě těkala z jednoho na druhého.

„Trampolínu mít nebudeme,“ pronesl nakonec tatínek.

„Ne?“ protáhla zklamaně. „A co teda?“

„Uvidíš,“ pohladil táta Tonču po vlasech. „Maminka o tom zatím nechce mluvit.“

Maminka skutečně mlčela. Významně se usmívala, ale nevypadlo z ní ani slovo.

„Jú! Je to tajný?“ vypískla Tonča.

„Vlastně ano. Zatím to nikdo neví,“ řekl tatínek a spiklenecky dodal: „Jenom já a maminka.“

„A bude to moje?“ vyzvídala holčička.

„Bude to naše,“ řekla konečně maminka a koutky úst se jí stáčely nahoru do úsměvu. „Takže tvoje taky. Ale až v létě.“

Tonča se zamračila: „Až v létě?“

Bylo vidět, že usilovně přemýšlí. Náhle jí obličej zaplavilo nadšení.

„Už vím!“ vydechla nadšeně. „V létě mi koupíte psa! Jupí! Budeme mít štěňátko!“ Než rodiče stačili cokoliv říct, Tonča už litala po pokoji, poskakovala jako kůzle a radostně si prozpěvovala: „Budeme mít štěňátko, štěňátko, štěňátko! Budeme mít štěěěně, štěněněněněěěně! Hurá!“

„Viš, Toničko,“ začal tatínek opatrně, jenže Tonča byla v zajetí představ o vysněném pejskovi.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se dychtivě.

„Emílie. Emilka,“ vypadlo z maminky.

„Emilka?“ nakrabil Tonča čelo. „To je divný jméno,“ vrtěla nespokojeně hlavou. „Nemůžeme ho ještě přejmenovat? Třeba... třeba Beník. Nebo Max. Tobin Horák od nás ze třídy má Dastyho. Ale jestli je to holka...“

„Je to holka,“ přikývla maminka a vzápětí popadla ze stolku časopis, kterým se začala rozčileně ovívat.

„Tak když je to holka,“ nevyvedlo Tonču maminčino chování z míry, „mohli bychom jí říkat Betyнка. Nebo Sandy. Andy je taky hezký jméno. Jenže tak se jmenuje jezevčice z přízemí. Kdybych zavolala Andy!, přiběhl by místo našeho psa pes paní Holečkové.“

„Ale Emilka...“

„Emilka vážně není jméno pro psa,“ přerušila Tonča tátu. „Spíš je to jméno pro nějakou holku.“

„Jenže Emilka je holka,“ pronesla rozpačitě maminka, a aby nedošlo k další mýlce, doplnila: „Emilka se narodí v létě. A bude to tvoje sestřička.“

Mimino nechci

Druhý den Tonča spěchala do školy, jako by ani nevěděla, že ji čeká diktát z vyjmenovaných slov. Jenže holka ze třetí třídy může mít důležitější starosti, než kde se píše měkké i a kde se píše tvrdé y. Tonča měla pocit, že se jí snad hlava rozskočí na dvě půlky a vyroste před ní jako dvouhlavá saň, která kdysi chtěla sežrat princeznu Venušku. Naštěstí pak s tátou sani obě hlavy ustříhly a Venuška byla zachráněná. Jenže kdo teď zachrání Tonču? Kdo zažene její trápení? Kdo skolí jejího draka? Nemohla se dočkat, aby už byla ve škole a popovídala si s Vandou.

„Představ si, co mi udělali,“ svěřovala se kamarádce, sotva ve třídě dosedla do lavice.

„Kdo?“

„Naši. Místo Beníka budeme mít Emilku,“ zašklebila se.

Vanda nechápavě zamžikala řasami.

„Jakou Emilku? A kdo je Beník?“

„Beník je přece můj pes,“ vykládala Tonča.

„Ty máš psa?“ vykulila Vanda oči.

„Právě že ne,“ odsekla roztrpčeně Tonča. „Ale měla jsem mít. Táta mi ho slíbil! Už nejmiň před půlrokem. A teď najednou, že pes nebude. Místo něj bude doma mimino!“

„Mimino? No nazdar!“

Vanda se popadla za hlavu a upřela na Tonču soucitné oči.

„Jé, vy budete mít miminko?“ zaslechla hovor spolužaček Dominika. „Ty se máš!“

„Blázníš?“ zaťukala si Vanda na čelo. „Víš, co to je, mít mladšího sourozence? Navíc úplně novorozenýho?“

„Nevím,“ špitla Dominika. „Já jsem jedináček.“

„To ti teda závidím,“ prohlásila Vanda upřímně.

„Není co. Jsem pořád sama.“

„A to ti vadí?“ podivila se Tonča. „Aspoň máš mámu a tátu jenom pro sebe.“

„Nemají na mě čas,“ hlesla Dominika a sklopila hlavu, jako by se styděla.

Tonča si toho povšimla a zamyslela se. Hm, nemají na ni čas. Na Tonču rodiče vždycky čas měli. Hlavně tatínek. Jen postavit papírový hrad kolik jim zabralo hodin! Společně strávených hodin.

Máma s nimi hrad nestavěla. Ale hrát si umí, to zase ano. Třeba člobrde, nezlob se. V tom je přebornice. Ne že by vyhrávala, jenže se prostě nikdy nezlobí. Nenaštve se, ani když ji táta nebo Tonča vyhodí těsně před vstupem do domečku.

Nejlepší je ovšem ve hře na vařenou. V té maminka všechny porazí. Pouze dvakrát vyhrál vařenou tatínek, když se soutěžilo o nejlepší špagety. A Tonča zvítězila o nejkrásnější chleba s máslem a ředkvičkami. Jenže... už dlouho nic nehráli. Mamince poslední dobou bývá špatně a táta... má prý moc práce! I zámek pro Venušku zůstal u slibů. Tonča náhle pohlédla na Dominiku se zábleskem pochopení.

„Tak si řekni o psa,“ navrhla kamarádce. „Pes je ze všeho nejlepší. Kdo má psa, není nikdy sám.“

Zasnila se, už se viděla s roztomilým chlupáčem. Sedí vedle jeho pelíšku. Drbe ho za ušima. Pročesává mu srst. Připíná mu vodítko. Venku mu hází klacík. Pejsek přibíhá a vesele vrtí ocáskem...

„Ale já bych radši malou sestřičku nebo bratříčka,“ přetrhla Tončiny představy Dominika.

„Protože netušíš, co je to za hrůzu!“ odsekla Vanda a znovu se obrátila k Tonče. „Neposlouchej ji. Na rozdíl od ní vím, co říkám.“

„Vždyť ano. Žádný mimino doma nechci,“ pohodila Tonča vzpurně hlavou.

„Jenže s tím nic neuděláš,“ usadila ji Vanda zkušeně. „Vrátit nejde. Reklamovat nejde. Nic nejde. Leda si zacpat uši.“

„Proč?“ podivila se Tonča.

„Uvidíš sama. Hlavně teda uslyšíš. Až se mimino narodí, užiješ si! Našemu Vojtíškovi už jsou našťestí dva. Ale jako mimino pořád jenom řval a řval a řval.“

„Kdo řval?“ zastavil se u jejích lavice Juráš.

„Asi lev, ty chytráku! A neposlouchej!“ vřískla na něj Tonča.

„Aby ses nezbláznila,“ zahuhlal a radši se klidil stranou.

V tu chvíli zazvonilo, děti usedly na svá místa a úvahy o řvoucích miminech vystřídala matematika.

Složité počty

Po vyučování čekala před školou na vnučku babi Slánská. Vesele na Tonču mávala a usmívala se stylem, kterému táta kdovíproč říkal měsíček na hnoji. Tonča už dávno chodila ze školy sama. Teď se trochu styděla, že ji babička jde vyzvednout jako nějakého vyjukaného prvňáka. Dokonce chtěla dělat, že babičku nevidí, aby se k ní nemusela hlásit. Ale Vanda jí záměr překazila, když ji štouchla do zad se slovy: „Hele, máš tady babičku!“

„A jéje,“ zakřenila se Tonča a loudavě se vydala k mávající postavě.

„Nazdar, Toni, kam půjdeme?“ vítala babi Slánská vnučku.

„Jak kam? Asi domů, ne?“ opáčila Tonča. „Mamka chce, abych šla ze školy vždycky rovnou domů.“

„Já vím. Ale maminka mi volala. Šla dřív z práce, že jí není dobře. Potřebuje si odpočinout. Tak ji necháme v klidu odpočívat a někam si zajdeme. Jen my dvě, platí?“ zamrkala babi Slánská spiklenecky.

„Když chceš,“ pokrčila Tonča bez zájmu rameny.

„Co třeba do cukrárny?“ navrhla babi Slánská, a když viděla, jak se vnučka tváří, objala ji kolem ramen a zašeptala: „Mám strašnou chuť na větrník. Ty ne?“

Větrníku s bílou polevou se nedalo odolat. A tak za chvílku obě seděly v cukrárně na náměstí, srkaly horkou čokoládu, labužnický si pomlaskávaly a neřešily, že srkat ani mlaskat při jídle se nesluší.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Člobrd na obzoru.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.